

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2022 r.

sprawy **K. S. (1)**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

5od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 25/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 807/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 25/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez ich błędne zastosowanie polegające na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i zastosowanie niezgodnej z prawidłowym tokiem rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, polegające na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznaniu, że zeznania świadka P. S. były szczere, logiczne i rzetelne kiedy wymieniona pozostaje w konflikcie na tle finansowym z oskarżonym, a ponadto treść tych zeznań nie współgra z treścią zeznań innych świadków; - uznaniu, że zeznania świadków P. P., A. P., S. D. i A. S. pozostają wiarygodne, jednak moc dowodową tych zeznań należy ocenić pomocniczo, ponieważ nie były one bezpośrednimi świadkami zdarzeń; - uznaniu, że zeznania świadków H. N., A. K. i M. W. są w pełni wiarygodne a wyżej wymienione były świadkami naocznymi, podczas gdy świadkowie ci pozostają w bliskich relacjach z oskarżycielką posiłkową, nie były świadkami naocznymi inkryminowanych zdarzeń, a o zdarzeniach słyszały jedynie z opowiadań oskarżycielki posiłkowej; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- arbitralnym uznaniu przez Sąd Rejonowy, że zeznania świadka A. J. ukierunkowane były na poparcie linii obrony oskarżonego oraz, że świadek starała się umniejszyć rolę oskarżonego, pomimo tego że Sąd meriti nie wskazał żadnych obiektywnych powodów, dla których zeznania świadka uznane winny zostać za niewiarygodne;</p> <p>- uznaniu, że wyjaśnienia oskarżonego pozostają niewiarygodne, podczas gdy oskarżony przyznał, że kłótnie pomiędzy małżonkami toczyły się na tle wspólnie prowadzonych firm, zaznaczył przy tym, że kłócili się oboje i to on czuł się atakowany ze strony P. S. i jej rodziny.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie zgodził się z apelującym obrońcą aby przeprowadzona ocena dowodów nie była obiektywna, czy wychodziła poza granice swobody określone w art. 7 kpk. Przeciwnie oprócz tych pozytywnie zweryfikowanych cech należało także stwierdzić, że ocena ta była wszechstronna i uwzględniała specyficzne relacje panujące w małżeństwie oskarżonego oraz zachowania podejmowane przez samą pokrzywdzoną, wynikające z wiarygodnych dowodów a nie tylko tych uznawanych przez obronę. W efekcie, uzyskano inny obraz sytuacyjny niż wskazywał apelujący, zbieżny z tym zaprezentowanym przez Sąd I instancji. Sąd ten rzetelnie i obiektywnie zbadał zebrany w sprawie materiał dowodowy, z uwzględnieniem w odpowiednim</p>		

stopniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk.

Myli się zatem obrońca, że zeznania pokrzywdzonej P. S. niesłusznie zostały uznane przez organ orzekający jako wiarygodne. Zeznania te zostały bowiem właściwie zweryfikowane, w tym za pomocą wszystkich dostępnych dowodów osobowych i dokumentacyjnych, również z uwzględnieniem istniejącego na ten czas konfliktu małżeńskiego. Nie budzi zatem wątpliwości, że pokrzywdzona długi czas znosiła powtarzające się ze strony oskarżonego jej obrażanie, poniżanie, odgrażanie się i wypędzanie z domu, była przy tym wewnętrznie rozdarta co do przeciwdziałania zachowaniom męzowskim. W końcu doszło do zdarzenia z dnia 8 listopada 2019 r., w czasie którego P. S. była uderzana w twarz, ściskana za szyję i za ramię, co skutkowało obrażeniem ciała w postaci krwaka na lewym ramieniu i na powierzchni przedniej lewego barku, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni. Poza tym proces pokazał, że pokrzywdzona była obarczona wieloma obowiązkami bo prowadziła dom, zajmowała się dwójką małych dzieci oraz angażowała się w prowadzenie firmy transportowej. Awantury

z oskarżonym wybuchały na tle finansowym, pokrzywdzona była krytykowana za wszystko, mimo że jako mąż i ojciec nie interesował się domowymi sprawami, stosował używki i podejmował nieprzemysłane decyzje finansowe. Zdaniem Sądu Okręgowego to, że zdarzało się, iż P. S. odpowiadała słownie oskarżonemu, także używając słów obraźliwych nie osłabiała oskarżenia o znęcanie psychiczne i nie powodowało, że awantury należało uznać wyłącznie za kłótnie małżeńskie, jak widziałby to apelujący. Określone, przyznane przez samą pokrzywdzoną sytuacje należało zaś potraktować jako przejaw obrony przed napastliwym zachowaniem oskarżonego. Skarżący nie wykazał przy tym aby niniejsza sprawa karna została zainicjowana przez oskarżycielkę posiłkową celem wykorzystania w sprawie rozwodowej. Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego na to nie wskazywały, wręcz przeciwnie potwierdziły, że pokrzywdzona po incydencie z dnia 8 listopada 2019 r. zrozumiała, że kontynuacja związku z oskarżonym jest niemożliwa i wówczas zdecydowała się na rozwód, który zresztą został już orzeczony przy uznaniu winy pozwanego (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, Wydział Zamiejscowy w L. z dnia 20 maja 2022 r., sygn. (...)). Skarżący poza sugestią nie dostarczył w apelacji żadnych rzeczowych argumentów do rozważań, aby sprawa karna o znęcanie została zainicjowana przez P. S. w celu instrumentalnego wykorzystania jej we wspomnianym procesie rozwodowym przeciwko oskarżonemu. Z kolei to, że oskarżycielka posiłkowa i oskarżony

pozostają w konflikcie na tle finansowym automatycznie nie przesądza o tym, jak uważa obrońca, że składając w tym procesie zeznania obciążające oskarżonego, P. S. zeznawała nieprawdziwie. Można wręcz wywnioskować z informacji podawanej przez nią oraz także apelującego, że faktycznie oskarżycielka posiłkowa umie zajmować się sprawami firmowymi skoro to jej sąd na czas trwania postępowania powierzył zarząd w przedsiębiorstwie prowadzonym pod firmą (...), wchodzącym w skład ich majątku wspólnego (postanowienie Sądu Rejonowego w Rawiczu w sprawie (...)) oraz w spółce z o.o. (sygn. (...)). Nie budziło także wątpliwości zwleknięcie przez pokrzywdzoną w ujawnianiu negatywnych zachowań oskarżonego, liczeniu na poprawę po przeprosinach. Jest to wręcz klasyczny przykład postępowania ofiary znęcania, która z obawy przed swoim dręczycielem, słaba psychicznie, mając na uwadze dobro rodziny i chęć jej utrzymania razem, długo powstrzymuje się przed ujawnieniem zachowań domowego agresora.

Sąd I instancji prawidłowo przy tym ocenił wartość dowodową poszczególnych pogrupowanych w grupy świadków, o czym przekonuje argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Apelujący nie przekonał Sądu odwoławczego aby inaczej należało ocenić zeznania pracownic z firmy transportowej małżonków S., które nie utrzymywały z nimi kontaktów prywatnych, nie widziały zatem jak pokrzywdzona była traktowana przez oskarżonego w życiu codziennym. Natomiast sytuacje zaobserwowane przez tych świadków (P. P., A. P., S. D. i

A. S.) potwierdzały kłótnie między K. a P. S., odgłosy awantur, co nie było wcale zaprzeczeniem słów pokrzywdzonej. Również to, że żadna z tych osób nie widziała obrażeń ciała u pokrzywdzonej w dniu 8 listopada 2019 r. nie świadczyło o tym, że takowych nie było skoro zostały wykonane przez Policję oględziny osoby P. S. wraz z dokumentacją zdjęciową (k. 18-20 i płyta k. 25) oraz wydana opinia lekarska z opisem obrażeń i ich kategoryzacją (k. 51). Podnoszona przez skarżącego z kolei kwestia podziału obowiązków służbowych między oskarżonym a pokrzywdzoną nie miała w tej sprawie istotnego znaczenia. Oceniając zeznania pracowników składane na ten temat należało zaś pamiętać o specyficznym położeniu tych świadków, zatrudnianych przecież przed Państwa S.. Podsumowując, wskazania wyżej podanych świadków nie umniejszały ani tym bardziej nie podważały wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonej P. S..

Brak było podstaw faktycznych aby zgodzić się z apelującym, że zeznania osób bliskich pokrzywdzonej, tj. jej dwóch siostr oraz przyjaciółki miały małe znaczenie dowodowe. Obrońca błędnie przyjął, że osoby te wszystkie informacje przekazane organom ścigania a następnie Sądowi I instancji, posiadały „ze słyszenia” od P. S.. Sąd Rejonowy prawidłowo natomiast dostrzegł i zaznaczył szereg okoliczności, które bezpośrednio zaobserwowały te osoby. Przykładowo, H. N. nie jeden raz słyszała wyzwiska kierowane przez oskarżonego do jej siostry P., widziała obrażenia na jej twarzy w grudniu 2018 r. A. K. również widziała obrażenie (przy ustach) oraz słyszała krzyki, wyzwiska i

poniżające określenia pod adresem siostry gdy nocowała u nich w domu. M. W. bywając bardzo często w ich miejscu zamieszkania także osobiście słyszała jak oskarżony krzyczał na pokrzywdzoną, wyzywał ją, a w grudniu 2018 r. widziała zasinienie przy wardze u jej przyjaciółki P.. Również spójność okoliczności znanych przez tych świadków z przekazu od pokrzywdzonej nie budzi wątpliwości, że P. S. żaliła się im, szczerze przekazując fakty i swoje emocje. Bliskie relacje tych osób z pokrzywdzoną zostały przy tym należycie wzięte pod uwagę przez organ orzekający i w końcowym rozrachunku po zestawieniu z innymi dowodami, nie dały one powodu aby zeznania te poddać w wątpliwość. Apelujący zaś w sposób subiektywny, wybiórczy i niepoparty dowodami wyrażał przeciwne stanowisko w zakresie wiarygodności tej grupy świadków. Nie przekonał zatem aby wartość dowodowa zeznań tych osób była mniejsza niż przyjął Sąd Rejonowy wydając wyrok skazujący oskarżonego za zarzucone mu przestępstwo popełnione na szkodę ówczesnej małżonki P. S..

Sąd Okręgowy nie uznał też za zasadną argumentację apelującego odnośnie zeznań świadków A. J. i R. J., przy czym doszło do zróżnicowania w ich ocenie przez Sąd I instancji. Siostra oskarżonego A. J. ewidentnie subiektywnie opisywała oskarżonego w lepszym świetle (np., że dołączał się do awantury, wywoływanej przez jego żonę, że nie odpowiadał na zaczepki żony i wulgarnie jej nie wyzywał). Analiza tych zeznań prowadzi do wniosku, że nie były też one zawsze spójne (przykładowo w kwestii co pokrzywdzona mówiła o powstaniu

obrażeń ciała doznanych w grudniu 2018 r. i jak zmieniała wersje). Świadek mimo też zamieszkiwania po sąsiedzku sama przyznała, że nie odwiedzali się często w domach z oskarżonym, tylko przy okazji uroczystości rodzinnych, z okazji świąt. Obiektywnie rzecz ujmując, w zakwestionowanej przez Sąd Rejonowy części, zeznania A. J. nie znajdowały potwierdzenia w żadnych wiarygodnych dowodach. Trafnie zatem postąpił Sąd Rejonowy zachowując dużą dozę ostrożności przy ich ocenie. W zdecydowanie szerszym zakresie na uwzględnienie przy ustaleniach faktycznych przydatne okazały się zeznania świadka R. J. (były szwagier oskarżonego), co Sąd I instancji szczegółowo podał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie ma potrzeby aby tą celną argumentację tu jeszcze powtarzać. W pewnych elementach, których Sąd Rejonowy tak dokładnie już nie analizował rzeczywiście świadek R. J. wspominał o awanturach, w których oboje małżonkowie S. byli aktywni i ich kłótniach. Odnośnie tych sytuacji zaś należało dostrzec pominięty przez apelującego szczegół, gdzie w/wym świadek podawał zaobserwowaną przyczynę zdenerwowania P. S., tj., że pokrzywdzona „wybuchła z bezsilności”, co daje zupełnie inny obraz niż to nakreśla apelujący obrońca. Na zaakcentowanie w tym miejscu zasługuje zatem, że dowód ten nie podważał zeznań pokrzywdzonej, ale je w zdecydowanej większości potwierdzał (np. jak pokrzywdzona bała się wrócić do domu sama, słyszał jak oskarżony krzyczy na nią i wulgarnie wyzywa, widział u niej potem zasinienie na twarzy, P. S. żaliła mu się na męża).

W związku z powyższym nie zasługiwały na uwzględnienie również zarzuty obrony na temat negatywnej oceny wyjaśnień oskarżonego, w których kwestionował wszystkie zarzucane mu zachowania oraz ich obraz przekazany przez pokrzywdzoną. Oskarżony miał żywotny interes w tym aby w pozytywnym świetle ukazywać swoją osobę w tym procesie, bagatelizować swoje zachowania wobec żony (wyzwiska), zaprzeczać aktom przemocy, a nawet twierdzić, że to jego napadnięto (incydent z dnia 8 listopada 2019 r.). Ponadto, brak powodów do zmian w ocenie zeznań pracowników firmy państwa S. oraz A. J. skutkowało tym, że nadal wyjaśnienia oskarżonego nie miały dostatecznego poparcia i nie zasługiwały na wiarygodność.

Podsumowując, dowody obronne przegrywały z mocą dowodów obciążających, także tych nieosobowych, co wykazał Sąd Rejonowy przedstawiając swoją analizę dowodową i uznając, że czyny oskarżonego przybrały postać głównie znęcania psychicznego nad żoną P. S., a w dwóch przypadkach także fizycznego, gdzie doszło do użycia przemocy wobec pokrzywdzonej. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych takich argumentów, które czyniłyby te rozważania bezzasadnymi.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Nie doszło przy tym do naruszenia reguł proceduralnych wskazanych w apelacji. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadały się głównie na części niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego i nieobiektywnych zeznaniach członków jego rodziny. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zatem słuszności stanowiska obrońcy o konieczności ingerencji w ten wyrok, gdyż nie stwierdzono powodów przemawiających za wydaniem orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 193 § 1 kpk poprzez stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci naruszenia czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia u oskarżycielki posiłkowej na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, pomimo braku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej – co miało bezpośredni wpływ na uznanie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 157 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził aby w kontrolowanej sprawie zachodziła konieczność zasięgnięcia opinii biegłego medyka sądowego na okoliczność oceny charakteru stwierdzonych u pokrzywdzonej P. S. obrażeń ciała spowodowanych przez oskarżonego w dniu 8 listopada 2019 r. Oczywiście w sytuacji gdy wystąpią w tym zakresie wątpliwości albo jest to kwestionowane przez stronę na etapie rozpoznawczym sprawy, zasadnym jest na podstawie art. 193 § 1 kpk powołanie biegłego w celu zbadania tej spornej okoliczności z pomocą biegłego z zakresu medycyny sądowej. Powołany przepis nie obliguje jednak sądu w każdej sprawie z zarzutem z art. 157 kk zasięgnięcia opinii biegłego tej specjalności. W kontrolowanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował opinią lekarską na temat rodzaju i oceny obrażeń ciała stwierdzonych u P. S. w dniu 8 listopada 2019 r., wydaną przez lekarza specjalistę chorób wewnętrznych ze Szpitala (...) w R. (k. 51). W opinii tej wyraźnie lekarz zaznaczył, że opisane obrażenia naruszały czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Obrona przed Sądem Rejonowym nie negowała wartości dowodowej tego dokumentu.</p> <p>W związku z powyższym Sąd Okręgowy, w ramach podniesionego zarzutu naruszenia art. 193 § 1 kpk oceniał czy funkcjonująca już w sprawie opinia lekarska wymaga dodatkowej weryfikacji za pomocą powołania biegłego. Ostatecznie nie stwierdził ku temu</p>	

podstaw. Biorąc bowiem pod uwagę stwierdzone u pokrzywdzonej obrażenia ciała, powstałe wedle ustaleń na skutek umyślnego działania oskarżonego, nie mogło wchodzić w grę zakwalifikowanie ich jako naruszenie nietykalności cielesnej. Warto w tym miejscu odwołać się do stanowiska Sądu Najwyższego na temat tego zagadnienia, które choć dość odległe nadal zachowuje swą aktualność. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy pokazuje na czym polega różnica pomiędzy naruszeniem nietykalności cielesnej (art. 217 § 1 kk) a spowodowaniem lekkich obrażeń ciała (art. 157 § 2 kk). Wskazuje mianowicie, że za naruszenie nietykalności cielesnej może być uznane tylko takie uderzenie, które nie powoduje żadnych zmian anatomicznych lub fizjologicznych w organizmie człowieka i nie pozostawia na jego ciele żadnych śladów lub - co najwyżej - nieznaczny i przemijający ślad np. w postaci niewielkiego i krótkotrwałego zasinienia. Natomiast kilkakrotne uderzenia, które powodują nawet nieznaczny ale bolesny obrzęk, liczne zaczerwienienia, żółte przebarwienia skóry (itd.) nie mogą być uznane - ze względu na liczbę i rodzaj śladów, umiejscowienie ich i skutki - tylko za naruszenie nietykalności cielesnej, zmierzające wyłącznie do sprawienia bólu lub przykrego wrażenia. Tego rodzaju działanie wykracza więc poza zakres naruszenia nietykalności cielesnej i stanowi lekkie uszkodzenie ciała (wyrok SN z dnia 9 września 1969 r., V KRN 106/69, Legalis nr 537716).

W badanej sprawie ustalonym zostało, że pokrzywdzona była przez oskarżonego ściskana za ręce i szyję, w wyniku czego powstały

dwa krwiaki na ramieniu i barku lewym zwymiarowane w protokole oględzin. Odwołując się do wiedzy ogólnej należy wskazać, że krwiak powstaje wskutek uszkodzenia naczyń krwionośnych, gdy krew przecieka do otaczających tkanek, gdy wylewa się na zewnątrz naczyń krwionośnych, powodując stan zapalny, ewentualnie obrzęk. Jeśli jest to krwiak skóry, tkanek miękkich, mięśni to wykazuje tendencje do samoleczenia z biegiem czasu. Jak z powyższego wynika krwiaki nie mogą być zaliczone do kategorii naruszeń nietykalności cielesnej gdyż wywołują określone zmiany w organizmie człowieka, a nie tylko drobne zasinienia. Wobec powyższego przytoczone przez obrońcę orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie na stronie 12 apelacji nie stanowiło dla Sądu odwoławczego kategoriycznego nakazu sięgania w tej sprawie po opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej, a za wystarczającą uznać należało opinię kwalifikującą obrażenia ciała z art. 157 § 2 kk, na której swoje rozstrzygnięcie oparł Sąd I instancji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek okazał się niezasadny jako związany z zarzutem, w którym zakwestionowano przyjęcie w zaskarżonym wyroku w kumulatywnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu - art. 157 § 2 kk. W związku z tym, że zdarzenie z dnia 8 listopada 2019 r. wyróżniało się intensywnością negatywnych zachowań sprawcy i było też aktem przemocy fizycznej, zasadnie zostało to zaakcentowane poprzez ujęcie w orzeczeniu skazującym przepisu karnego art. 157 § 2 kk, gdyż czyn oskarżonego w tym przypadku był skierowany także przeciwko zdrowiu pokrzywdzonej.

Natomiast wniosek dotyczący wymiaru kary zostanie omówiony przy zarzucie rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, gdyż niewyeliminowanie art. 157 § 2 kk z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu nie dawało powodu by z tej przyczyny rozważać zmianę wymiaru kary dla sprawcy.

Lp.	Zarzut	
3-3.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i § 2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadków B. Z. (1) i D. O., lakonicznie wskazując, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, a w szczególności nie ma żadnych przesłanek wskazujących na fakt posiadania przez tych świadków istotnych informacji co do zdarzeń objętych aktem oskarżenia – pomimo, że świadkowie ci posiadali istotne informacje w sprawie, ponieważ B. Z. (1) jest</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	znajomym (kolegą) oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej i często przebywał w ich domu, a D. O. jest pracownikiem oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia przepisów proceduralnych przy decyzji Sądu Rejonowego oddalającej wnioski dowodowe o przesłuchanie dwóch świadków zawnioskowanych przez obrońcę na etapie rozpoznawczym. Apelujący nie podał żadnych konkretnych okoliczności, które za pomocą wyżej wskazanych osób miałyby zostać wykazane. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 169 § 1 kpk wnioskujący o przeprowadzenie dowodu ma precyzyjnie wskazać okoliczności, które mają być udowodnione. Tymczasem obrońca oskarżonego K. S. (1) wnosząc o przesłuchanie B. Z. i B. O. chciałby aby dopiero podczas ich przesłuchania ustalać czy jest im wiadome w sprawie coś, co może być pomocne dla dokonania ustaleń na temat relacji między K. a P. S. w inkryminowanym okresie czasu. Z wniosku dowodowego absolutnie nie wynika aby podani mężczyźni mieli jakkolwiek wiedzę na temat kłótni, odnoszenia się do siebie nawzajem małżonków, czy szeregu innych okoliczności, które zostały wymienione wedle opisu czynu zarzucanego oskarżonemu. Pomijając już ten istotny mankament wniosku dowodowego Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego o braku znaczenia tych dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy. Znamienne jest w tej sprawie, że żadna ze stron</p>		

tego postępowania, a zwłaszcza oskarżony nie wspominali w swoich wypowiedziach procesowych o tym aby wnioskowali do przesłuchania świadkowie mogli zaświadczyć co do konkretnych zdarzeń i okoliczności będących w zainteresowaniu organów badających sprawę. Wobec powyższego Sąd odwoławczy uznał trafność postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 20 stycznia 2022 r., wydanego w trybie art. 170 § 1 pkt 2 kpk, w tym w szczególności co do stwierdzenia, iż nie ma żadnych przesłanek wskazujących na fakt posiadania przez tych świadków istotnych informacji co do zdarzeń objętych aktem oskarżenia (k. 134v).

Podsumowując należało stwierdzić, że apelujący wnioskując o przesłuchanie w charakterze świadków B. Z. (1) i D. O. zamierzał dopiero poszukiwać dodatkowego materiału dowodowego w sprawie a nie go zaprezentować organom sądowym, do czego był proceduralnie zobowiązany domagając się uwzględnienia wniosku dowodowego.

Wniosek

O przesłuchanie w charakterze świadków B. Z. (1) i D. O.;

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z zaproponowanych wniosków nie był zasadny, wobec nieuwzględnienia stanowiska apelującego, że powołanie w/wym dwóch osób na świadków zostało należycie uzasadnione we wniosku dowodowym obrońcy. Sądy obu instancji działając z urzędu również nie dopatrzyły się podstaw aby konieczne było uzupełnienie postępowania dowodowego w tym zakresie. Z wniosku dowodowego nie wynikało jakie okoliczności faktyczne miałyby za pomocą tych zeznań wykazane. Wobec powyższego, brak naruszenia przepisów postępowania karnego o oddaleniu wniosków dowodowych nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyrok w żadnej części.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.4.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie od 2017 roku znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną P. S., podczas gdy brak jakiegokolwiek dowodu wskazującego na datę początkową okresu, w którym oskarżony miałby się dopuszczać czynów opisanych w zarzucie względem oskarżycielki posiłkowej, a jedyną podstawą do ww. ustalenia były zeznania oskarżycielki posiłkowej, która sama nie potrafiła sprecyzować daty początkowej wskazanego okresu zarzucanego znęcania się nad nią (w postępowaniu przygotowawczym wskazała na rok 2017 a w postępowaniu sądowym na rok 2018).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Na początek koniecznym było przekazanie kilku uwag wstępnych. Otóż, konstruuując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie można zapominać, że zarzut taki należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyny błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny, to powinien podnieść zarzut obrazu tych przepisów i jedynie jako ich skutek wskazać błędne ustalenia faktyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21, Lex nr 3273034). Ponadto istotne jest to, że wykazanie błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 77/21, Lex nr 3330120).</p> <p>Obrońca oskarżonego w taki właśnie niewłaściwy sposób skonstruował niniejszy zarzut. Przedstawił on w</p>	

środku odwoławczy alternatywną ocenę dowodów, korzystną dla jego klienta, która nie czyniła zadość żadnym normom proceduralnym i następnie zaprezentował własne wnioski co do winy i sprawstwa K. S. (1). Zarzut w takim kształcie nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd II instancji. Oceniony bowiem należycie przez Sąd Rejonowy jako wiarygodny, materiał dowodowy dawał odpowiednie podstawy dla stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia bezprawnych zachowań wobec żony P. S..

W związku z powyższym prawidłowe było ustalenie początku okresu znęcania się nad nią przez oskarżonego według jej zeznań. W postępowaniu przygotowawczym, przy składaniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (8 listopada 2019 r.) pokrzywdzona podała, że zachowania te wobec niej trwają od 2017 r. Było to spójne z danymi według jej oświadczenia wpisanymi w Niebieskiej Karcie (od około 2 lat). Na rozprawie pokrzywdzona także zeznawała, że oskarżony jeszcze przed 2018 r. na nią krzyczał, podtrzymała również odczytane jej zeznania złożone w trakcie dochodzenia. W związku z powyższym nie można zgodzić się z obrońcą aby zachodziła wewnętrzna sprzeczność w zeznaniach P. S. w poruszonym zakresie. Sąd Okręgowy nie podziela też stanowiska apelującego co do zachowania nieufności wobec pokrzywdzonej z tego powodu, że nie potrafiła dać żadnego konkretnego wskazania na datę rozpoczęcia znęcania się nad nią przez oskarżonego. Jest to zjawisko jak najbardziej zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, że często,

zwłaszcza znęcanie psychiczne, poprzez swoją powtarzalność niegodziwych, przykrych sytuacji staje się odczuwalne przez osobę pokrzywdzoną dopiero po jakimś czasie. Trudno wówczas oczekiwać podania konkretnej daty początku gehenny i akceptowalne jest wówczas podanie przybliżonej daty i tak było w badanym przypadku. Na marginesie, co do bardziej traumatycznych sytuacji P. S. umiejscawiała je w czasie odnosząc to do innych wydarzeń (np. zakup samochodu przez małżonków J., przez siostrę pokrzywdzonej, narodziny drugiej córki) albo podawała przybliżoną częstotliwość (np. kilkudniowe opuszczanie domu wraz dziećmi do czasu uspokojenia się przez oskarżonego). Poza tym, kwestia poprawności uznania P. S. za pokrzywdzoną czynem z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk została omówiona w pkt 3.1. oraz w pkt 3.2. niniejszego uzasadnienia i nie ma potrzeby by powracać do tego zagadnienia przy zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych, dublując wyrażone już wcześniej na ten temat zdanie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanych zdarzeń były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy stanowiły kolejne próby podważenia wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonej, co w zasadzie nie mieściło się w tym zarzucie, a było kontynuacją kwestionowania oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd I instancji.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony znęcał się nad oskarżycielką posiłkową P. S. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, w trakcie których używał pod jej adresem słów wulgarnych, groził jej pobiciem i pozbawieniem życia, wypędzał z domu i swoim zachowaniem zmuszał ją do jego opuszczenia oraz dwukrotnie uderzył ją w twarz – podczas gdy okoliczności te wynikają jedynie z zeznań P. S. i świadków „ze słyszenia”, którym oskarżycielka posiłkowa takie informacje przekazała a brak innych dowodów wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego, a dodatkowo w toku postępowania nie ustalono, że oskarżycielka posiłkowa czuła się poniżana, nękana czy też żyła w strachu przed oskarżonym, a ustalone zostało, że oskarżycielka posiłkowa nie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	pozostawała dłużna oskarżonemu i swoim postępowaniem również stosowała agresję psychiczną oraz fizyczną wobec oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jak już wskazano powyżej, zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt I DO 39/19, Legalis nr 2236775).</p> <p>Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy za niezasadne uznał zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, które w rzeczywistości stanowiły powtórzenie omówionych już wcześniej zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Sąd Okręgowy by nie powielać rozważań poczynionych wcześniej w pkt 3.1. oraz 3.4. ograniczy się do przekazania wniosku końcowego, tj. że zgromadzony materiał dowodowy, trafnie oceniony przez Sąd Rejonowy, świadczył jednoznacznie o popełnieniu przez oskarżonego K. S. (1) przypisanego mu w zaskarżonym orzeczeniu przestępstwa.</p>		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego	# zasadny	

<p>od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.6.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżycielka posiłkowa dopiero sprowokowana zachowaniem męża też krzyczała i odnosiła się do niego w sposób wulgarny, pomimo że ustalenia poczynione w tym zakresie pozostają całkowicie dowolne, żaden dowód – oprócz zeznań oskarżycielki posiłkowej nie wskazuje na ustalony przez Sąd meriti przebieg zdarzeń, a ponadto z zasad doświadczenia życiowego wynika, że podczas konfliktów małżeńskich strony wzajemnie się atakują, a winę za awantury małżeńskie przypisuje się obu stronom konfliktu, trudno jednoznacznie określić która strona prowokuje drugą – jak to całkowicie dowolnie ustalił Sąd Rejonowy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>Zarzut niezasadny, sprowadzający się do jednostronnej i wybiórczej polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego, a argumentację do niego podano już w pkt 3.1. oraz 3.4. niniejszego uzasadnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zeznania świadka R. J. pozostają w pełni wiarygodne, a z drugiej strony nieustaleniu, że pomiędzy oskarżycielką posiłkową i oskarżonym istniał długotrwały konflikt małżeński o skomplikowanym podłożu osobistym i finansowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut błędnie skatalogowany, z jego treści wynika, że dotyczył w rzeczywistości oceny dowodu z zeznań świadka R. J., które to Sąd I instancji bezbłędnie przeanalizował i określił ich wiarygodność oraz przydatność do czynionych ustaleń faktycznych. Stanowisko co do tego dowodu Sąd Okręgowy przedstawił zaś także powyżej w pkt 3.1.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania art. 157 § 2 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/ kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na z uwagi na polemiczny i jednostronny charakter zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.8.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>wykonania – zwłaszcza poprzez niedostateczne rozważenie obowiązujących dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk – w tym brak dostatecznego wzięcia pod uwagę okoliczności łagodzących i nadmierne uwypuklenie okoliczności obciążających, brak wzięcia pod uwagę stopnia społecznej szkodliwości czynu – wobec tego, że zdarzenia miały charakter kłótni, awantury wywoływanej istniejącym konfliktem pomiędzy stronami oraz narastającą frustracją oskarżycielki posiłkowej względem oskarżonego oraz naruszenie art. 53 § 2 kk poprzez brak dostatecznego rozważenia motywacji oskarżonego, właściwości i warunków osobistych sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, a także zachowania się oskarżycielki posiłkowej.</p>	# niezasadny
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Aby właściwie zbadać kwestię współmierności kary zasadnym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. akt V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).</p>		

Mając na uwadze powyższe, kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego i środka kompensacyjnego wobec pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające i nadał im odpowiednią wartość i znaczenie. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonego były zupełnie nietrafione, zwłaszcza że apelujący również w tym wypadku za punkt wyjścia do rozważań nad stopniem społecznej szkodliwości czynu przyjmował tezy sprzeczne z ustalonym przez Sąd Rejonowy stanem faktycznym, w tym zmierzał do tego aby jako okoliczność łagodzącą przyjąć zachowanie samej pokrzywdzonej. To oraz postawa oskarżonego świadczą o braku refleksji podsądnego nad swoim postępkami i pokazują konieczność odpowiednio dolegliwego oddziaływania karą wobec sprawcy, tj. karą o charakterze bezwzględny.

Sąd Okręgowy wskazuje, że poczynił dodatkowe ustalenia, a mianowicie, że wyrok Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 2 listopada 2021 r. (sygn. (...)), skazujący oskarżonego za przestępstwo z art. 190 § 1 kk i inne, popełnione w dniu 24 marca 2020 r. na szkodę P. S. i M. M., podlegał już kontroli odwoławczej. W jej wyniku, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 marca 2022 r. (sygn. (...)) przy zmienionym opisie czynu i przyjętej kwalifikacji z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zb. z

art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oskarżonemu wymierzona została kara 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz utrzymane w mocy zakazy zbliżania i kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz zasądzono na ich rzecz oskarżonego nawiązki (k. 185, uzasadnienie k. 186-191). Powyższe pokazuje brak poprawy w zachowaniu oskarżonego. Te dane dodatkowo utwierdziły Sąd II instancji w przekonaniu, że nie można skonstruować pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego, który w trakcie toczącego się postępowania karnego, czego ma świadomość, dopuszcza się kolejnego czynu karalnego wobec pokrzywdzonej i bliskiej jej osoby. Lekceważący stosunek sprawcy do przestrzegania porządku prawnego oprócz jego karalności z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii był zatem istotną okolicznością przemawiającą za wyborem kary bezwzględnej pozbawienia wolności za przypisane K. S. umyślne przestępstwo przeciwko rodzinie. Brak było zatem spełnienia przesłanek do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, o których mowa w art. 69 kk. Argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła zatem skutecznie żadnego z aspektów orzeczenia dotyczącego wymiaru kary. obrońca wskazując, że kara w wymiarze orzeczonym przez Sąd Rejonowy jest rażąco niewspółmierna i nie uwzględnia w sposób odpowiedni właściwości i warunków osobistych K. S. (1), nie przekonał Sądu Okręgowego do swoich racji.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju, odbywanej w warunkach wolnościowych/kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Trzeba było bowiem zaakceptować przedstawione trafnie przez Sąd Rejonowy przesłanki jakimi kierował się przy wyborze wymiaru kary. Kary, która jest adekwatna do czynu jakiego dopuścił się K. S. (1), a przy tym dostosowana indywidualnie do jego cech osobowościowych. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by rzeczywiście kara pozbawienia wolności oraz wymierzone wobec K. S. (1) środki (karny i kompensacyjny) były rażąco niewspółmierne jak niezasadnie wskazywał apelujący.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była niezasadność pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Na podstawie art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) Sąd Okręgowy, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika – adw. M. Ł. zamieszczonym w pisemnej odpowiedzi na apelację (k. 180), zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym. Pełnomocnik reprezentował oskarżycielkę posiłkową przed Sądem II

	instancji, uczestnicząc w rozprawie apelacyjnej w dniu 14 listopada 2022r.
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyższe zasady orzekania o kosztach, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w łącznej kwocie 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym; Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Natomiast na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) została mu wymierzona opłata za II instancję w kwocie 120 zł. Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tym przypadku podstaw do odstąpienia od zasady obciążania kosztami sądowymi strony, której środek odwoławczy nie został uwzględniony.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak